

dommen som den *aandelige* Læge, der med dyb psykologisk Sans forstod, at den legemlige Nød næsten altid havde sin Rod i Sjælen; med ægte kvindelig Haand lagde hun disse fine Traade tilrette, saa at den legemlige Helbredelse blev mulig.

Der var nu gaaet tre Aar. Margrete havde været lidt nervøs i den senere Tid. Lægen havde raadet hende til at holde Hvil i denne Vinter. Hun skulde for tage en Udenlandsrejse; han vilde selv følge hende.

Der havde i disse Aar udviklet sig et sympatisk Venskabsforhold imellem dem, de havde altid saa meget at tale om, ja, selv i deres Tavshed følte de, at de kom hinanden nærmere. Ofte havde de talt sammen om alle de fremmede Lande, hvor han havde været. Hun havde faaet Rejsefeber, og for ham vilde det være en Glæde igen at besøge disse Steder, som vilde faa en ny Interesse, naar Margrete var med.

Deres Forhold var et fuldkommen aabent Venskabsforhold, som havde den Egensksb, at selv den giftigste Sladder og Misundelse ikke kunde røre det, fordi der var den Sandhed og Kraft i det, at de aldrig for det store Hospitalspersonale, eller i det hele taget for nogen fremmed, skjulte, at de var Venner og i hvor høj Grad de skattede hinandens Person. Her som andensteds fandtes bornerte Folk, som ikke forstod deres Forhold, og man saa undertiden efter dem med et tvetydigt Smil, naar de spadserede op og ned ad den lange Gang uden for Sygestuerne. Slige Smil og Miner døde dog strax eller forvandlede sig til en endnu høfligere og mere forbindtlig Hilsen, naar man bemærkede den aabne og frimodige Maade, hvorpaa de to Venner talte sammen, og deres rene, lyse Blik.

Han havde fortalt hende hele sit Liv, hvor ærgerrig han havde higet efter at blive dygtig og hædret, og hvor flad den saa var forekommet ham, al den Berømmelse og Ære, der nu var bleven ham til Del.

Hun havde tilstaaet ham, at ogsaa hun havde havt sin Ærgerrighed, og det var, at give Samfundet sit Arbejde, medens hun var sund og kraftig, og ikke som saa mange andre, naar de havde havt en Skuffelse i Livet, saa kom de først og klyngede sig til andre endnu mere lidende, for at dulme deres egen Smerte og finde Ro for det mistede Livshaab.

»De ser, jeg har ogsaa havt min Stolthed,« sagde Margrete, »medens jeg var ung og kraftig har jeg stillet mig til Tjeneste, og jeg har arbejdet med Glæde i disse mange Aar.«

En Septembraften sad de sammen i Doktorsens Værelse.

Rejsen var bestemt og Planen lagt. Han var rig og havde overtalt Margrete til at modtage denne Rejse som et Venskabsbevis.

Nu tog han begge hendes Hænder imellem sine, saa hende fortroligt ind i Øjet og sagde: »Ved De, at De har reddet Glæden i mit Liv, gjort det rigt og bragt en Solstraale ind i min før saa gølge Tilværelse; tillad mig at sige »du« til Dem, vi er dog hinanden saa inderlig nær.«

»Endnu ikke«, svarede Margrete. Det kom hende saa uventet. Hun havde nemlig altid den Vane, at

begynde enhver Samtale med ham i tredje Person: »Hr. Doktoren!« o. s. v., men inden Samtalen var endt, greb hun sig altid i, at hun i Grunden talte med ham lige saa fortrolig som med en Broder, dog »du«, det kunde hun bestemt ikke sige.

Hendes Ansigt straaled af Glæde, hendes Hjærte var saa fuldt af Lykke. — Aa, hvor hun nu saa klart, at hele hendes Liv havde været som en eneste lang, mørk Arbejdsdag, men nu kom denne dejlige Solstraale, der varmede og smeltede det forekom hende, som om hele Laviner i hendes Indre opløstes og rullede bort, o, blot de ikke i Faldet knuste hendes lyse Vaarblomster. Nej, Glæden kunde ikke mere dø, tænk, rejse bort fra dette indelukkede Hospitalsliv ud i den dejlige, skønne Verden, sammen med ham, hvile, faa Lov at tænke lidt paa sin egen Udvikling, blive ædlere ved at se det store i fremmede Lande; hun, som kun i de triste Nattetimer ved Sygesengen havde lært Poesi, hun skulde nu opleve det, ja, hendes eget Liv var jo blevet et Digt.

Hun svarede derfor blot stille: »Glæden har overvældet mig, jeg maa samle mig.«

Der var endnu kun en lille Skygge imellem dem, Margrete rejste nødig fra deres Rekonvalescent, Ellen Holm. Hun var som Patient deres Dæggelam i Øjeblikket, og Margrete vilde helst have hende helt rask, inden hun rejste, især da Ellen havde ytret Ængstelse for, at være uden Margretes Pleje.

Hun var en af disse bedaarende Skønheder: sorte Øjne, langt krøllet Haar, let, vittig, kvidrende som en lille Lærke, Margrete elskede denne Lethed og Dejlighed.

»Kunde jeg blot tage hende med!« havde Margrete sagt til Dr. Dahl, »saa vilde jeg være fuldkommen rolig ved at forlade min Gærning.«

Den lille Frøken Ellen havde været forlovet, ved Brudet var hun bleven syg og havde nu klynget sig til Margrete.

Dr. Dahl havde sagt, at det skulde blive, som Margrete ønskede, »men«, tilføjede han, »blot vi ikke komme til at fortryde det.«

Margrete fik sin Vilje. Frøken Ellen Holm kom med. Hun blev deres Barn paa Rejsen. Tæpper, Puder blev der ødslet med for hendes Bekvemmelighed. Det var baade Lægen og Margrete en Fornøjelse at kæle for hende, de smilte til hinanden, naar hun kom med sine naive Ytringer.

Hendes Luner steg ved deres Omhu; saa vilde hun have sine smaa Fødder op paa Sædet i Kupeen, saa trykkede Haarknuden hende i Nakken, som Margrete da maatte opløse, hvorefter hun da svøbte sig ind i sit dejlige, lange Haar, og drømte sig som Havfrue, sagde hun. Undertiden mente hun, at hun havde Feber, Lægen maatte føle Pulsen, og saa lo hun igen selv ad alle sine Barnestreger.

Vanskeligst var det, naar de skulde paa lange Fodture eller paa Besøg i Bjærgene, hvorhen Ellen ikke kunde følge; thi saa traf de hende ved Tilbagekomsten opløst i Taarer, forsikrende, at hun var syg, meget syg, saa de maatte begge blive hos hende, sidde ved hendes Seng o. s. v.

Margrete, som altid var vant til at opofre sig,